

Marina Cvetajeva

TEREM A VERS, MINT CSILLAG ÉS A RÓZSA

Terem a vers, mint csillag és a rózsza,
S akár a szépség — oly szükségtelen.
S a koszorús apoteózisokra
Csak egy a válasz: — Ki küldte nekem?

Alszunk — s a kőlapon keresztül égi
Vendég emel föl négyzirmú csodát.
Értsd meg, világ! A dalnok álma érti
A csillag-törvényt s virág-formulát.

1918. augusztus 14.

ORPHEUSZ

Így úsztak lefelé: a fej s lant,
Sodorta őket híves ár.
És esdekelt a lant — nyugalmat!
S mondták az ajkak — ó, be kár!

Vérző ezüst, ezüstös vér folyt
Kettős sugárban, csendesen,
A suttogás a Hébrósze volt —
Húgom, fivérem, kedvesem!

Időnként, kínoktól gyötörten,
A fő lassúva meg-megállt,
De esdekelt a lant — el innen!
S nyögték az ajkak is — be fáj!

Mint messze sodródó fejalja,
Koszorú, mely két ágra vált, —
Nem sebből vérzett-é a lantja?
Nem lepte színezüst haját?

Folyó lépcsőin lépegetve,
Mind lejjebb, ért el, ért oda,
Hol minden tájnál édesebben
Hazug a csalogány dala.

Hol hunyt ki végső csillogása?
Feleljetek, ti, sós habok!
Talán egy lesboszi leányka
Halászhálójába jutott?

1921. december 1.

OPHELIA — A KIRÁLYNŐ VÉDELMERE

Ó, Hamlet! Elég már túrni a férges
Sírt... Nézzed a rózsahadat!
Gondolj ama lányra, ki — fogyva reménye —
Számlálja a végnapokat.

Ó, Hamlet! Elég volt szidni a cédát...
Nem is szüzeké ez a jog —
Ítélni a vágyat. A bünteli Phédrát
Idézik a régi dalok.

S fogják! — De Ön és keveréke a méznek
S romlásnak... A csonton ítélj,
Ó, Hamlet! Amúgy sincs dolga az észnek,
Ott, hol lobog, izzik a vér.

S ha mégis... Ügyeljen!... A kőlapon át, föl
A házba — az ágyba — jutott!
Mégvédeni ott fogom én a királynőm,
Ki Önnek a vágya vagyok.

1923. február 28.

ELÉG! ÖREG VAGY...

Elég! Öreg vagy, bárha ég
Tüzed!

— A Szerelem még öregebb!

— Élted ötvenedik telét
Leled!

— A Szerelem még öregebb:
Vén, mint a zsurló, mint a sárkány,
Vénebb, mint a livón borostyán,
Vén, mint fantom-hajók a lustán
Habzó vízen, vén, mint a hullám...
De kínom, átszegezve mellemen,
Vénséges-vénebb, mint a szerelem.

1940. január 23.

ELMENT — MARADTAM ÉHEN

Elment — maradtam éhen,
Ízetlen a kenyér,
Mész lett a mézem,
Nem nyúlok semmiért.

...A kenyerem volt,
S a kegyelem volt,
S elmorzsáll kenyerem,
S nem kell már kegyelem.

1940. január 23.

BAKA ISTVÁN fordításai